

Jak se věší českobudějovické a plzeňské prádlo

Martina Rybová

Mnohdy mám pocit, že si se spoustou svých kamarádů nerozumím, ačkoli se dobře známe. Jedná se o ty z mých přátel, kteří nepochází z oblasti, z níž pocházím já, totiž z Plzeňska. Pro „Neplzeňáky“ mluvím zvláštním pajazykem a ještě si u toho zpívám. „Plzeňština“ se mimo jiné zvláštnosti vyznačuje výraznou melodií, to znamená, že rodilí Plzeňáci klesají a stoupají hlasem jinak než ostatní, kterým se to pak může zdát celkem komické, mnohdy až nepřírozeně zpěvné.

Jednou jsem v Českých Budějovicích, odkud pochází můj přítel, dostala za úkol pověsit prádlo. Zdánlivá banalita. Ale vzápětí se dozvím, že „*klubalky* jsou pod stolem na zahradě“. Má jazykově citící mysl začne uvažovat, kde jsou klubka (podle kořenu slova *klub-*) prádelní šňůry, kam ji natáhne a proč, když na zahradě stojí věšák na prádlo jako Brno. Chodím po zahradě, hledám klubka a všichni se na mě dívají jako na zjevení. Pak ukážou na malý košík a já se jen zamračím a řeknu: „Jo tak *kulíky!*“

Tak se rozvine diskuse, jak vypadá plzeňský *kulík* a jak se liší od českobudějovické *klubalky*. Začnu pátrat. Český jazykový atlas zpracovávající mnoho nářečních odlišností napříč republikou ani jeden výraz neuvádí. Slovník spisovného jazyka českého mi chce namluvit, že *kulík* (rod mužský životný) je ‚vysokonohý bahenní pták‘. Tudy cesta také nevede. Zkusím google. Z dokladů se dozvídám, co už jsem věděla. *Klubalka* pochází z Českobudějovicka, neživotný *kulík* z Plzeňska. Výborně. Tak já jdu asi použít ty *kulíčky* (ne ty ptačí).